

Hetta er søgan um eina smágentu, sum livdi í ómenniskjansligum, kensluleysum umhvørvi, í sálarligum og likamligum ágangi. Tað er eisini søgan um eina mammu ið vrakaði barn sítt, og ein pápa, ið misbrúkti hana sexúelt, frá hon var fimm ára gomul

– Pápi mín misbrúkti meg í 10 ár

DAGNY JOENSEN
JENS KR. VANG

Kortini eydnaðist tað 52 ára gomlu Berit Sundet Olsen í Noregi at berja seg burtur úr sínum kenslukalda og eydnuleysa lívi.

Í dag er hon trúgvandi, og arbeiðir sum trúboðari og við børnum og ungum, sum hava verið fyri blóðskemd.

Umframt tað er hon útbúgvin psykiatriskur røktari, og ferðast víða og heldur fyri lestrar fyri starvsfólki um í heilsuverkinum og øðrum stovnum, sum hava verið fólk at gera.

Tað var í hesum sambandi Sosialúrin hitti Berit Sundet Olsen. Hon var í Føroyum herfyri og helt fyrilestar fyri starvsfólki í sjúkrahúsvirkinum, barnaverndarlimum, lögrelunum, eins og hon vitjaði W. AGLOW, sum er altjóða kristiligur vinnufelagskapur.

Vit høvdu avtalað við Berit Sundet Olsen, sum nú er gift og býr í Leirvík, at vit skuldu tosa um viðurskiftini hjá smágentuni, sum pápin misbrúkti.

Eitt veruleyst barn

Hon er til reiðar beinanvegin, og byrjar at siga frá, men frásøgnin er so ræðulig, at tú hevur ikki hjartað at lurta. Og kortini. Tú kanst ikki bera teg undan, tá sagt verður frá, hvussu eitt veruleyst barn kann verða fyri so harðendum ágangi, og kortini koma frá tí við lívinum. Tað er Berit Sundet Olsen týðandi dømi um.

Hon varð borin í heim í Elverup í Hedemark, á einum lítum, fátækra sligum bóndagardi. Foreldrinu áttu fyra børn.

Hóast tey lítið og einki áttu, fóru tey kortini ongantíð svong til songar, sigur Berit, sum ikki kann siga stórvægis meir um heimið - ikki annað enn at garðurin gav teimum egg, mjólk o.a. til matna, og at tey so dánt fingur klæðir upp á kroppin

Um vetrarnar var pápin skógararbeiðari, og búði ikki heima ta tíðina.

Tá eg var fimm ára gomul byrjaði pápi mín at gera seg inn á meg. Hann stutt sagt onaneraði meg til orgasmu. Hetta gjørdi hann til eg var 15 ára gomul, tó at hann ongantíð fór longur.

Helt tað átti at vera soleiðis

Blóðskemdin var einasta umorganin í barnaárum mínum. Tað var tá pápi tók meg inn at sær og krámaði meg. Eg visti ikki betur enn at hann var góður við meg, og at hetta átti at vera soleiðis, sigur Berit Sundet Olsen.

Spurd um mamman ikki kundi verja dóttirina móti áganginum, sigur Berit, at mamman sjálf var eitt vrakað barn. Hon var púra kensluleys og hevði als einki at geva Berit, sum hon bara visti frá sær.

Tú kanst ikki elska nakran, tá eingin kærlleiki er í tínum lívi. Hetta er myndin av mammu míni. Hon gjørdi heldur einki við seg, vaskaði ongantíð hárið ella pyntaði seg, og hon hevði ikki góðan mann.

Pápi var ofta fullur og hann bukaði eisini mammu, meðan vit sóu. Tey bæði høvdu onga útbúgving, og vóru bert tveir neyðars skapningar, sum einki høvdu at geva, hvørki hvør øðrum ella børnum sínum, sigur Berit Sundet Olsen.

Segði einki fyri nøkrum

Spurd um t.d. lærararnir í skúlanum ikki vóru varugir við hennara ólukkuligu støðu, sigur Berit, at bert ein ferðina spurdi ein lærari hana, hvat var áfátt við henni. Hon græt ofta í skú-

anum, men Berit svaraði, at henni einki feilt. Børn tosa ikki ilt um foreldur síni.

Hvussu gekst í skúlanum?

So lægdi tað ljóðar, so dugdi eg væl í skúlanum. Fyri mær var hetta besta stað á jørð. Eg kendi meg tryggan í skúlanum, tí har gjørdi eingin seg inn á meg, og eg fekk eisini góðan karakter.

Berit noyddist at liva við sexúella ágangin í barnadøggunum, men annað var, at mamman bukaði og deildi hana í tíð og ótíð. Berit kendi seg ongantíð tryggja heima. Hvussu var og ikki, so heldur Berit, at pápin eisini misbrúkti eldru systirina, tó at hon ikki vil tosa um tað, men annars vóru hini børnin ikki fyri sama ágangi heima, sum Berit.

Ræddist mammuna

Mamman vakti angist í dóttirini, tí hon visti ongantíð, hvat mamman kundi finna upp á. Fekk hon sær súltutoy upp á breyðið ein dag, so kundi tað verða nóg mikið at øsa mammuna, og so varð Berit avhølvlað.

Hon bukaði meg eisini, tá eg kom heim við góðum úrsliti í skúlanum, og nýtti eitt hvørt høvi at siga mær, at eg var ein skøja og at hon hataði meg.

Berit sigur, at hon als ikki í barnadøgum sínum kendi ella visti hvat kærlleiki var, og at hon ongantíð hevur fingið ein koss ella klem frá mammuni. Bert andstyggiliga misbrúkti tá pápin gjørdi seg inn á hana, var hending, sum ikki fórði til at hon varð bukað.

Tá Berit var 15 ára gomul, broyttist hon. Hon gjørdist ein floksa, gekk úti um kveldarnar, og kom

oftani ikki heim um nætur.

Tað var ikki soleiðis, at eg gekk við dreingjum ella tilfíkt. Orsøkin var, at eg tordi ikki at fara heim, tí eg ongantíð visti, hvørjar roykslur biðaðu heima, sigur Berit.

Hóast tey bert bðu einar 400 metrar frá høvuðsvegi, og hon oftani gekk til úthurdina og ætlaði sær at fara inn, steðgaði hon á í túninum og fór avstað aftur. Hon tordi ikki at fara inn, tí hon ræddist pápan og mammuna.

Hesar nætur svav Berit í onkrum kjallara ella undir onkrari trappu í býnum, sum var stutt frá, har tey bðu.

Tá skúlin var liðugur, fór Berit í hárfriðkanarlæru, og arbeiddi á einum hártovu í eini trý ár. Hó: noyddist at gevast, tí hon taldi ikki at koma so nær menniskjum, sum vanligt er í hesum yrki.

Soleiðis gingu árin til eg var eini 18 ára gomul. Eg visti ikki, um eg var genta ella drongur, ella um eg kynsliga var til mann ella kvinnu. Bert kenslan, sum pápi við síni skemdargerð hevði vakt í mær, kendi eg, sigur Berit Sundet Olsen.

Gjerdist við barn

Bert 20 ára gomul gjørdist Berit við barn. Tað hendi, tá hon hevði sett sær fyrri at vita, um hon var vanlig kvinna, og fór í song við einum ungum manni. Hetta var ikki av kærlleika - tí tað visti hon ikki hvat var. Hetta bert var einstøk hending, og hon sá ongantíð mannin aftur.

Berit flýggjaði heimanífrá til Oslo, at fjala seg. Hon hugsaði, at mamman skuldi ikki sleppa at háða hana, at hon skuldi eiga eitt leysingabarn.

Tá Berit skuldi eiga, kom mamma hennara til Oslo, ikki fyrri at hjálpi og stuðla, men bert fyrri at vísja seg um, at Berit ikki sníkti seg inn á sjúkrahúsið í heimbygdini.

Eg átti í 1968, og fekk eina dóttur, sum eg framman undan hevði avgjørt, skuldi ættleiddast.

Tey tóku barnið beinanvegin. Eg fekk ikki stundir at sigga tað ella at vita, um tað var drongur ella genta.

Tá eg hevði ligið á sjúkrahúsinum í triggjar dagar, fekk eg eina undarlaga kenslu, sum eg ikki visti hvat var. Eg fór at tosa við eina eldri ljósmóður, sum var á deildini, sum segði, at hon bert hevði biðað eftir mær.

Eg gloymi ongantíð kensluna, tá eg tók dóttirina í føvningin. Tað kann ikki sigast frá í orðum, sigur Berit, sum gjørdi av at taka barnið til sín.

Tá pápi hennara ringdi, og bað hana koma heim, umhugsaði hon tað eina løtu, og játtaði at koma. Hon var sannførd um at pápin ikki fór at gera seg inn á hana, og tað gjørdi hann heldur ikki.

Torfrøri var við mammuni, sum stongdi Berit inni, tí hon helt tað vera størsta skommin, sum var familjuna fyrri, at dóttirin hevði átt leysingabarn.

Fekk anoreksi

Berit fall í fátt. Hon svav ikki, átti ikki og var líkasæl við alt - og hon vrakaði eisini barnið, eins og mamman hevði gjørt móti henni.

Ein avleiðing av øllum, sum Berit hevði verið fyri, var, at hon fekk sjúkuna

anoreksi, og gavst at eta. Sjálf lýsir hon støðuna soleiðis, at kroppurin bert var ein deyður lutur, sum var festur í hvør hennara, og ikki var so frægt verdur, at hon unti honum matartugguna.

Hinvegin hendi tað løgna, at foreldur míni tóku dóttirina til sín, og vóru ógvuliga góð við hana. Av tí at eg var so beisk og hatsk um ta viðferð sum eg hevði fingið heima, valdi eg at fara, og at lata átta mánaðar gomlu dóttur mína vera eftir hjá foreldrunum.

Giftist, vormamman spilti hjúnarlagið

Stutt eftir hitti Berit ein mann, sum hon giftist við. Hetta var fyrstu ferð hon hevði veruligt kynsligt samband, og maðurin var eisini góður við hana, men Berit endaði í einum lívi, sum var nógvar ferðir verri enn alt tað, hon higartil hevði upplívað.

Tað kom av, at vermamman mín var ein sonn heks, og ikki smettin betur enn mamma mín, sigur Berit.

Maður mín var einasta barn og skuldi taka yvir stóra bóndagardi, har vermamman búið, og vit giftust inn. Hann megnaði ikki at standa ímóti áganginum frá mammuni, og tað gjørdi lívið ótolandi fyri okkum.

Tá vit høvdu verið gift í nøkur ár, kom lensmaður-